Minnie Darke

Láska podle hvězd

motto román

Láska podle hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Minnie Darke

Láska podle hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Minnie Darke

Láska podle hvězd

Praha 2019

Přeložila Dita Kelbelová

V knize jsou použity překlady děl W. Shakespeara od E. A. Saudka,
J. J. Kolára, L. Čelakovského a M. Hilského. Ukázku z díla H. D. Thoreaua
přeložil J. Schwarz, úryvky z básní W. Whitmana J. Kolář a Z. Urbánek
a ukázky z díla J. R. R. Tolkiena Stanislava Pošustová-Menšíková.

Copyright © 2019 by The Danielle Wood Family Trust
Translation © Dita Kelbelová, 2019
Cover photography © Suraphol / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1643-3
ISBN e-knihy 978-80-267-1675-4 (1. zveřejnění, 2019)

Mému nejmilejšímu Štírovi: P. T.

Jakých podivuhodných trojúhelníků jsou hvězdy vrcholy!
Jaké vzdálené a odlišné bytosti v různých koutech vesmíru
pozorují totéž v témže okamžiku!

Henry David Thoreau

Astrologie je jako gravitace. Nemusíte v ni věřit,
aby se ve vašem životě projevila.

Zolar's Starmates

Žádná vášeň na Zemi, ani láska, ani nenávist,
se nevyrovná vášni, s jakou se pleteme do životů jiných.

H. G. Wells

VODNÁŘ

Nicholas Jordan přišel na svět nikoli pod hvězdným nebem, nýbrž v edenvaleské nemocnici – neokázalé cihlové budově na okraji městečka, jemuž chyběla banka, zato mělo čtyři hospody, jeden bazén, šest servisních klubů a s nelibostí trpěná omezení odběru vody každé léto. Nemocnici obklopovaly záhony zářivě růžových buganvilií a obdélníky žíznícího trávníku a nebe nad jeho rozpálenou plechovou střechou mělo ve chvíli narození malého Nicka oslnivě modrou barvu únorového poledne na jižní polokouli.

A přesto tam hvězdy *byly*. Daleko nad bezmračným žárem troposféry, nad přikrývkou ozónu ve stratosféře, nad mezosférou a termosférou, ionosférou, exosférou a magnetosférou byly hvězdy. Celé miliony teček na temném plátně vesmíru, které po svých drahách právě dokroužily do přesné konfigurace, jež zůstane navždy otištěna do duše Nicholase Jordana.

Joanna Jordanová – Beran, majitelka a provozovatelka edenvaleského kadeřnického salonu Hřebínek, děsivě přesná branková útočnice netballového týmu Edenvale Stars a dvojnásobná držitelka titulu Miss Eden Valley – nepřemýšlela v prvních hodinách po synově narození o hvězdách. Šťastná a rozcuchaná ležela v jediném porodním pokoji nemocnice, hleděla do tvářičky malého Nicka a objevovala v ní vlivy poněkud přízemnější povahy.

„Má tvůj nos," zamumlala ke svému manželovi.

A měla úplnou pravdu. Nosík jejího děťátka byl dokonalou miniaturní replikou nosu, který znala a milovala, nosu ve tváři Marka Jordana – Býka, ramenatého někdejšího obránce australského fotbalového týmu a nynějšího finančního poradce v tričku s límečkem, milovníka pečeného cheesecaku a bezmocného obdivovatele dlouhonohých žen.

„Ale *tvoje* uši," podotkl Mark, a když uhladil chomáček tmavých vlásků, které jako chmýří pokrývaly Nickovu novorozenou hlavičku, měl pocit, jako by mu ruce zničehonic narostly do obřích rozměrů.

A tak si Joanna a Mark prohlíželi svého synka a snažili se vystopovat původ jeho tvářiček, čela a prstů na rukou i na nohou. Novopečení rodiče nalezli ozvěnu Markova bratra v širokém posazení chlapečkových očí a špetku Joanniny matky v jeho plných, výmluvných rtech.

Nikde však nenašli a ani nehledali stopu po Sadalsuudu, žlutém veleobrovi planoucím nějakých 537 světelných let od Země. Ani méně nápadný dotyk mlhoviny Helix nebo jakéhokoli jiného nebeského tělesa tvořícího rozlehlé souhvězdí Vodnáře, v jehož hájemství se slunce nacházelo v čase narození jejich děťátka.

Při pohledu na zrníčka osudu rozhozená po nativním horoskopu malého Nicka by vám astrolog možná řekl, že z tohoto novorozence vyroste člověk originální až lehce excentrický, tvořivý a pečující, ovšem obdařený takovou soutěživostí, že jeho sourozenci by raději snědli plný talíř růžičkové kapusty, než aby s ním hráli Monopoly. Nevynechá žádný maškarní večírek a bude mít sklon přivést si domů každého hladovějícího psa a zablešenou kočku, na kterou narazí.

Tentýž astrolog by si možná dovolil vlídný úsměv, kterým by doprovodil své sdělení, že od puberty bude Nick neochvěj-

ným vyznavačem hvězd. Nickovi se bude líbit, že je Vodnář – tedy znamení, jež si bude spojovat s novátorským a originálním myšlením, ale také s létem, hudebními festivaly a svůdnými mladými hipísačkami, co voní po pačuli a sexu.

V den Nickova narození nicméně nebyl žádný astrolog po ruce a tím jediným, kdo tehdy vyslovil Nickovu astrologickou předpověď, byla kamarádka Joanny Jordanové, Mandy Carmichaelová. Mandy – Blíženec s dolíčky ve tvářích, milovaná rosnička regionální televize, blažená novomanželka a fanynka ABBY – dorazila do nemocnice jako hodná kmotřička víla přímo z práce. Obličej měla stále pokrytý silnou vrstvou podkladového krému, na nohou lodičky s vysokým podpatkem a v náručí ohromného modrého medvěda a pugét chryzantém z obchoďáku. Zanedlouho si ale medvěd už hověl v křesle, chryzantémy kvetly v zavařovačce s vodou a Mandy stála naboso u postele a s nekonečnou něhou chovala prvorozené děťátko své kamarádky.

„Tak Vodnářek, hm?" zadumala se a oči se jí zamžily. „Nečekej, že bude jako ty nebo Mark, dobře, JoJo? Vodnáři jsou jiní. Viď, že ano, drobečku?"

„No, doufám, že to bude sportovec," poznamenala Jo. „Mark už mu koupil tenisovou raketu."

„Takže z něj nejspíš bude umělec. Nebo tanečník. Co ty na to, moje zlatíčko?"

Mandy vsunula prst do zavírající se hvězdičky Nickovy dlaně a na okamžik zcela netypicky ztratila řeč. Pak vydechla: „Je nádherný, Jo. Prostě nádherný."

Než Mandy vyšla z nemocnice, venku padl soumrak a přinesl s sebou vánek chladivý jako melancholická nálada, která se jí zmocnila cestou přes vysušenou trávu – stále naboso – k parkovišti. Západní nebe bylo kouřově modré a nízko nad obzorem

se po něm táhly šmouhy narůžovělých mraků, avšak na východě už houstnoucí tmou prosvitlo několik nedočkavých hvězd. Mandy se usadila za volant a dlouhou chvíli hvězdy pozorovala. V nose stále cítila vůni miminka.

♒

Následující pátek v Curlew Court – slepé ulici nově vystavěné části Edenvale plné betonových obrubníků a přízemních domků s plechovými střechami, posekaných trávníků a mladých eukalyptů obehnaných plastovými ochrannými plůtky – se Drew Carmichael převalil na záda a řekl: „No páni."

Vedle sebe, na trampolíně vypůjčené od souseda, měl prázdnou lahev likéru Baileys, dvě použité skleničky a svoji zpocenou, usměvavou, napůl svlečenou manželku. Drew – Váha, zemědělský poradce, amatérský nadšenec do létání, znalec Pink Floyd a nedostižný hráč na neviditelnou kytaru před zrcadlem v ložnici – se před necelou hodinou vrátil domů z dvoutýdenní služební cesty a měl pocit, že byl zcela záměrně přepaden a zpustošen. Ještěže sousedé odjeli na dovolenou na Zlaté pobřeží.

„Mmmmm," zamumlala Mandy a usmála se na hvězdné nebe.

Drew se zvedl na lokti a podíval se na svou ženu. Viděl stín na její tváři tam, kde se v ní tvořil dolíček, a cítil vůni rošťárny z její vlhké kůže.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se a položil dlaň na bledou, měkkou kůži jejího odhaleného břicha. „Hm?"

„No promiň," opáčila a pleskla ho po ruce, ale zároveň se spokojeně usmála, „jsem vdaná žena. Nesahej na věci, které si nemůžeš dovolit."

Polechtal ji a ona se zasmála.

„Co máš za lubem?“

„Za lubem?“ zopakovala. „Za lubem. Jen… se dívám na hvězdy.“

Trošku opilý a bezvýhradně šťastný si Drew složil ruce pod hlavou a po vzoru své ženy se zadíval nad sebe do vesmíru.

Té únorové noci zadělali Carmichaelovi na malou holčičku, která se narodí v časných hodinách jednoho listopadového rána pod znamením Střelce. Na svět přijde droboučká a dokonalá, s hlavičkou pokrytou jemnější verzí světle hnědých vlasů, které se nakonec zkudrnatí kolem ostrých rysů její tváře. Oči bude mít oříškové, bradu špičatou a její rty – stejně jako ty matčiny – budou výrazně vykrojené. Její tmavé obočí – jako to otcovo – bude rovné a takřka strohé.

Astrolog by možná předpověděl, že z téhle holčičky vyroste přímá osobnost; hravá, byť se sklony k puntičkářství. Zamiluje si slova, v devíti letech se objeví v dětské televizní soutěži v hláskování (kterou vyhraje) a málokdy ji zastihnete bez psacího pera strčeného za uchem. Její noční stolek se bude věčně prohýbat pod hromadou knih (těch přečtených, rozečtených i připravených ke čtení), mezi nimiž dost možná najdete ukrytý katalog Howards Storage World nebo Ikea, protože hltání rad na ukládání oblečení se stane její celoživotní, ovšem tajnou vášní. Paměť bude mít stejně bezvadnou jako nablýskaná kartotéka z nereznoucí oceli, a dokonce ani jejím textovým zprávám nebude chybět dokonalá úprava a bezchybná interpunkce.

Astrolog by mohl s posmutnělým potřesením hlavou přesně předpovědět i to, že tahle dívenka nebude mít ani v dospělosti žádnou úctu ke hvězdám. Upřímně řečeno, horoskopy bude považovat za snůšku nesmyslných žvástů.

„Justine,“ zamumlala si Mandy spíš pro sebe.

„Cože?“ optal se Drew.

„Jus-tine,“ zopakovala Mandy zřetelněji. „Líbí se ti to jméno?“

„Kdo je Justine?“ zeptal se Drew zmateně.

Uvidíš, pomyslela si Mandy. *Uvidíš.*

RUBY

♓

Čas plynul. Měsíce obíhaly kolem planet. Planety kroužily kolem nejjasnějších hvězd. Galaxie vířily. A jak roky ubíhaly, satelitů přibývalo. A pak najednou, jako mávnutím kouzelného proutku, ji tu jednoho dne máme: šestadvacetiletou Justine Carmichaelovou, spěchající jednoho březnového pátku s vratkým nákladem ranních káv po předměstské ulici lemované stromovím. Na sobě měla veselé šaty ze zeleného plátna s bílými puntíky a takřka bílé tenisky, na nichž se jí za chůze odrážela hra světla a stínů pod korunami stromů.

Ulice – přibližně dvě hodiny cesty na východ od Edenvale – se jmenovala Rennie Street a byla to jedna z hlavních tepen luxusního předměstí Alexandria Parku. To byla čtvrť viktoriánských vil a činžovních domů ve stylu Art Deco, květinářství a kaváren, zkrátka místo, kde se podávala vídeňská káva ve vysoké skleničce s dlouhou lžičkou a kde se psí salony specializovaly na stříhání maltézských psíků a west highland teriérů. Justine mířila do sídla *Hvězdy Alexandria Parku*, kde pracovala. Název její pozice zněl oficiálně „novinový poslíček“, ovšem šéfredaktor – náchylný ke květnaté mluvě, která se v ničem nepodobala sžíravé stručnosti jeho žurnalistické tvorby – se o ní s oblibou vyjadřoval jako o „naší drahé, úžasné dvorní elévce“. Kdyby o ní psal, pak by byla „poskok“.

Hvězda sídlila v elegantním, dříve obytném domě s fasá-

dou z překládaných prken, stojícím o něco dál od cesty. Jak Justine odbočila do otevřené vstupní branky, prošla pod jednou z nejkontroverznějších pamětihodností celého Alexandria Parku – mozaikovou plastikou hvězdy o velikosti kola od traktoru. Visela na konzole vysoko nad chodníkem a byla stejnou měrou škaredá a nepřehlédnutelná. Na hvězdu byla tlustá a oblá a jejích pět ne zcela symetrických cípů pokrývaly kousky svítivě žlutých dlaždic a střepy z čajové soupravy se vzorem žlutých růžiček.

Před třiceti lety, když byla vyzvednuta na své místo, ji místní přejmenovali na „žlutou hrozbu" a vyzkoušeli každý trik z repertoáru městské samosprávy, aby se jí zbavili. V těch dobách většina obyvatel Alexandria Parku považovala *Hvězdu* za umouněný lokální plátek a jejího šéfredaktora, Jeremyho Byrnea, za opovrženíhodného dlouhovlasého chuligána. Byli totiž toho názoru, že zhýralý nejstarší syn Winifred Byrneové nemá právo zneužívat k vydávání toho svého kusu papíru vhodného leda tak k balení ryb tenhle krásný dům na elegantní Rennie Street, který patříval jeho matce.

Časem se však Alexandria Park naučil žít nejen s *Hvězdou*, ale i s jejím křiklavým pouličním emblémem a z *Hvězdy* se stal uznávaný časopis o současné politice, sportu a umění, tištěný na křídovém papíře. Nové vydání se četlo každý měsíc nejen v Alexandria Parku, ale po celém městě včetně dalekých předměstí na opačném konci. A Justinina práce se sice nacházela někde pod nejnižší příčkou kariérního žebříčku, ale i přesto by se našla celá řada jiných bystrých mladých absolventů žurnalistiky, kteří by se nerozpakovali podrazit jí nohy, jen aby se dostali na její místo.

Prvního dne v nové práci ji po podniku provedl samotný Jeremy Byrne, už dávno ne dlouhovlasý, ale úplně plešatý

a v poslední době už žádný pacifista, ale spíš aristokrat. Tehdy ji postavil pod onu zářivě žlutou hroudu před vstupní brankou.

„Dívej se na ni jako na symbol kurážných, nemilosrdně nestranných principů žurnalistiky, na nichž byla naše znamenitá publikace založena," řekl jí a Justine se ze všech sil snažila, aby jí nepřipadalo divné a trapné, když mluvil o „paprscích inspirace", a dokonce prsty předvedl, jak se ony paprsky třpytivě snášejí z neforemné hvězdy na její hlavu.

Pracovat v *Hvězdě* bylo báječné, přesně jak šéfredaktor sliboval. Zaměstnanci byli dříči, ovšem nezkazili ani žádnou legraci. Vánoční večírky připomínaly bakchanálie cateringu a zpravodajství časopisu mělo vysokou úroveň. Justine měla smůlu jedině v tom, že *Hvězda* byla tak úžasná, že z ní žádný novinář nikdy neodešel. V současné době seděli tři redaktoři v sídle časopisu a jeden v Canbeře a ti všichni tu pracovali nejméně deset let. Poslední poslíček čekal na místo tři roky a pak to vzdal a spokojil se s místem v PR.

Onoho dne, kdy Justine plná očekávání stála s Jeremym Byrnem pod žlutou hvězdou, byla přesvědčená, že její předchůdce už odčekal všechno za ni. Uběhly nicméně dva roky, o povýšení nepadla ani zmínka a Justine začínala mít pocit, že otištění svého jména pod článkem se dočká teprve tehdy, až některý ze současných redaktorů zestárne a zemře.

Justine si pospíšila po cestičce lemované keříky levandule a přerovnala si kelímky s kávou tak, aby měla jednu ruku volnou a mohla sebrat hromádku pošty ležící na dlažbě. Pak vyšla několik nízkých schodů a bokem strčila do vstupních dveří. Ty se za ní ještě ani nestačily zavřít, a už k ní dolehl zpěvavý ženský hlas.

„Justine? Jsi to ty?"

Hlas patřil Barbel Weissové, vedoucí reklamy a propagace,

která z jednoho ze dvou nádherných salonků *Hvězdy* s arkýřovými okny vytvořila prostor tak pečlivě upravený a ženský, jako byla ona sama. Když Justine vstoupila do kanceláře, Barbel – v pudrově růžovém kalhotovém kostýmku a s plavými vlasy spletenými do účesu, který by se perfektně hodil do německého pekařství – nevstala od stolu a jen ve vzduchu zamávala brožurou.

„Zlato, vezmi to dolů ke grafikům, ano? Pověz jim, že na tu reklamu Brassingtonu chci tenhle font. Tady. Zakroužkovala jsem to."

„Jistě," přikývla Justine a nastavila se ke straně stolu tak, aby Barbel mohla přidat brožuru k jejímu nákladu.

„Aha," poznamenala Barbel, když si všimla arzenálu kávových kelímků v Justininých rukou, a nepatrně svraštila obočí, „ty ses teď vrátila od Rafaella. Nevadilo by ti skočit tam ještě jednou, viď, že ne? Za dvacet minut čekám klienty a říkala jsem si, že by bylo pěkné nabídnout jim makronky. Dáme si… malinové. Díky, Justine. Jsi anděl."

Salonek na opačné straně haly patřil šéfredaktorovi, ale jeho kancelář byla úplným opakem té Barbeliny. Připomínala obývací pokoj nenapravitelného křečka se štosy zahraničních novin vysokými po kolena a regály plnými právnické literatury, biografií politiků, *Wisdenova almanachu* a literatury žánru true crime. Jeremy, oblečený v košili, která vypadala vcelku formálně, a přesto zcela nepatrně připomínala kaftan, právě telefonoval. Když Justine nakoukla dovnitř, aby mu donesla jeho sójové chai latté, ukázal jí zvednutou dlaň, což znamenalo *vrať se za pět minut*. Justine s horlivým úsměvem přikývla.

Další místnost v chodbě patřila stálým redaktorům. Při zvuku Justininých kroků se Roma Sharplesová otočila od monitoru a nakoukla přes modré obroučky svých brýlí. Byla známá

svým mrzoutstvím a panovačností, a i když jí táhlo na sedmdesát, nejevila nejmenší známky toho, že by se chystala odejít do důchodu.

„Děkuji," řekla, když přijala svůj kelímek kávy long black. Pak z podložky na svém stole odloupla lístek a podala ho Justine. „Dej tuhle adresu Radoslawovi a řekni mu, že tam musíme být přesně v jedenáct. A Justine? Buď tak hodná a přistav nám před dům auto."

Justine postavila kelímek se slabým latté na prázdný pracovní stůl vedle toho Romina. Stůl patřil Jenně Rae, která patrně byla někde v terénu a která – jelikož jí nebylo ani čtyřicet – nedávala Justine prakticky žádnou naději.

Nejlepší vyhlídky tak Justine měla s Martinem Oliverem, zdejším sportovním expertem, jemuž bylo přes padesát a huntoval si tělo nezdravými návyky. Teď právě telefonoval, a když mu Justine podávala silně slazené dvojité cappuccino, na chvíli se chtě nechtě ponořila do obvyklého oparu alkoholu a nikotinu, který ho neustále obklopoval. Martin jí poklepal na ruku a na podložku na stole napsal: *Zaseknutý papír v kopírce.* A pak: *Počítač zase netiskne PDF. Sežeň Anwen.*

„No jo, ti trenéři jsou paka. Nepoznají rozdíl mezi zadákem a zadnicí," říkal do telefonu a přitom tak důrazně podtrhl slovo *zase*, až papír málem protrhl. Justine si od něj vzala propisku a vedle jeho vzkazu přimalovala smajlíka.

Další dveře v chodbě vedly do úzké kanceláře, která kdysi možná sloužila jako komora. Za stolem tam seděla Natsue Kobayashiová, obdařená tak vytříbeným módním vkusem a bezchybnou pletí, že lidé často nemohli uvěřit, že už má tři vnoučata. Každý den si vybírala přesně pětačtyřicet minut na obědovou pauzu a během nich pletla pro svá milovaná vnoučata oblečky z luxusních přízí – merina, alpaky, z přízí s kožeši-

nou vačice i velbloudí srstí –, aby jim nebyla zima v chladném Švédsku. A kromě toho vládla nadpřirozenou schopností zvládat několik věcí naráz.

Aniž ustala v přepisování dopisu uchyceného v držáku na dokumenty, řekla: „Dobré ráno, Justine. Páni, tvoje šaty! Jsou kouzelné! Úplné kawaii!“

Šaty byly originál z šedesátých let – patřily Justinině babičce.

„Jedna káva flat white,“ ohlásila Justine.

Natsue, která stále psala, odpověděla: „Jsi drahoušek. A vidím, žes donesla poštu. Byla bych vděčná, kdybys mi tu moji dala, hned jak ji roztřídíš.“

„Ovšem,“ přitakala Justine.

V kanceláři grafiků naštěstí nenašla nikoho, kdo by mohl přidat další úkol do jejího seznamu, a tak tam zanechala Barbelinu brožuru spolu s narychlo napsaným vzkazem a pak se raději vypařila. Naproti přes chodbu v technickém oddělení zastihla Anwen Corbettovou, zdejší kouzelnici přes počítače, která vypadala, že spí.

Anwen byla tak trochu noční tvor a občas přicházela do kanceláře rýpat se v počítačích pozdě večer, když je nikdo nepoužíval. Teď její hlava s dredy, podložená tlustým počítačovým manuálem, spočívala na stole obklopená změtí kabelů, tišťáků a figurek hrdinů ze *Star Wars*.

„Anwen,“ oslovila ji Justine. „An!“

Anwen se prudce vzpřímila, ačkoli oči měla pořád zavřené. „Jo, jo. Jsem tu. V pohodě!“

„Martinův počítač zase netiskne PDF. Máš se na to podívat,“ informovala ji Justine.

Anwen nechala hlavu padnout zpátky na improvizovaný polštář a zabručela: „Řekni mu, že problém není v počítači, ale sedí před ním.“

„Mám kafe," zkusila to Justine jinak.

„Vážně?" ožila Anwen a zamrkala opuchlými víčky.

„Long macchiato. Můžeš si ho u mě vyzvednout, jakmile se podíváš na Martinův počítač."

„To je nelidský."

Justine se usmála. „Ale funguje to."

Další zastávkou bylo fotografické oddělení. Justine se opřela o zárubeň a zahlaholila: „Dobré ráno, Radoslawe. Roma vzkazuje, že tě bude potřebovat na jedenáctou. Tady je adresa."

Jako výstavní slepice bojující o první cenu vyskočil fotograf *Hvězdy* zpoza svého obřího monitoru s plechovkou Red Bullu v ruce, oblečený v kostkované košili s krátkým rukávem dopnutou až k upravenému černému plnovousu. Justine nakoukla do koše na papíry, kde už se válely dvě prázdné modrobílé plechovky.

Justine věděla, že kvůli Radoslawovu stylu řízení ji Roma požádala, ať před dům přistaví firemní auto. Díky Radoslawovi bylo camry na obou stranách poškrábané a na plotě v postranní uličce se daly na několika místech najít stopy po bílém laku. Radoslaw se nicméně nechtěl vzdát řízení na žádném výjezdu. Dokonce ani Roma ho od toho nedokázala odradit.

„No, tak jí vyřiď, že se může jít bodnout," prohlásil a ani se nepokoušel ztlumit hlas. „Dneska dopoledne mám práci s Martinem na dostizích. To si to nemůžou navzájem říct, krucinál? Ježíšikriste. Dyť seděj vedle sebe. Do prdele práce."

A jelikož to byl vcelku obvyklý způsob, jakým Radoslaw reagoval na vzkazy, měl nejspíš štěstí, že v životě neudělal špatnou fotku.

Konečně se Justine propracovala ke svému stolu, umístěnému v přístavku. Stěny místnosti byly neobložené, ale pokrývala je vrstva ledabylé malby. U jedné stálo opřené kolo, které Martin

Oliver použil naposledy někdy před půl rokem, což bylo také naposledy, kdy se odhodlal dopřát si během obědové pauzy trochu pohybu, místo aby zamířil rovnou ke Kurtizáně a flamendrovi. Mezi dráty kola se objevil špinavý bílý čenich a pak dvě smutná tmavěhnědá očka. Obojí patřilo malému chundelatému maltézskému psíkovi, který za sebou táhl vodítko s levhartím vzorem.

„Falafele," promluvila na něj. „Co tady děláš?"

Psík jen zavrtěl ocasem, odpověď ale ležela na Justinině stole v podobě vzkazu od uměleckého ředitele *Hvězdy*. Svou poněkud přehnaně sebevědomou rukou Glynn napsal: *Mohla bys vzít Falafela do psího salonu? Je objednaný na 10.00. Když zas přijde pozdě, asi je tam klepne. Díky! G.*

Falafel docupital k Justininým nohám a netrpělivě na ni zaňafal.

„Ty to na mě ani nezkoušej," doporučila mu.

A pak tam chvíli stála a snažila se dýchat. Nemá smysl nechat se tím zahltit, domlouvala si. Když všichni chtějí všechno okamžitě, musíš si jednoduše určit priority. Usoudila, že když ji Jeremy chce vidět za pět minut, je to nejen její šéf, ale taky nenapravitelný fantasta. Pět minut v Jeremyho světě mohlo znamenat cokoli od deseti minut až po šest hodin. Proto se Justine rozhodla, že nejprve roztřídí poštu a doručí ji alespoň Natsue, pak skočí k Rafaellovi pro Barbeliny zákusky a vrátí se přes psí salon, kde nechá Falafela. Pak se postará o zaseknutý papír v kopírce, vycouvá s autem na hlavní ulici a nakonec rozpoutá hádku mezi Martinem a Romou tím, že Romě předá Radoslawův vzkaz. Jen ve stručném znění, ne slovo od slova. Pak –

„Jus-tine!"

Co zase?

Byl to Jeremyho hlas, který se vesele rozléhal po celé chodbě.

„Buď hodný," poručila Falafelovi. *„Hodný."*

Těsně před Jeremyho kanceláří Justine zpomalila a urovnala si šaty. *Profesionální, schopná, naprosto klidná*, zarecitovala si v duchu a pak vešla dovnitř.

„Zlatíčko!" uvítal ji Jeremy. Usmál se, až se mu popraskané žilky na tvářích a nose zahýbaly. „Posaď se, posaď se."

Jeremy si potrpěl na otcovský přístup ke svým zaměstnancům a Justine věděla, že jako šéfredaktor a její samozvaný mentor považuje za svou povinnost pravidelně si s ní popovídat. Rád jí vyprávěl hrdinské historky ze své slavné a nebezpečné minulosti a kázal o tématech jako etika, předpisy, právo a složité soukolí westminsterského systému.

„Zlatíčko," spustil a předklonil se ke skoku do dnešního, náhodně vybraného, tématu, „co víš o dělbě moci?"

„No…," začala Justine, a to byla chyba. Když člověk hovořil s Jeremym, začít vycpávkovým slovem byl nerozum.

„Za koncept dělby moci," skočil jí do řeči, „vděčíme francouzskému osvícenství a podle něj má vláda tři složky – zákonodárnou, výkonnou a soudní…"

A tak Justine seděla před Jeremym a nechala ho mluvit. Ruce měla složené na puntíkovaných šatech a snažila se vypadat, jako by doopravdy napjatě poslouchala a učila se. Jako by nemyslela na makronky, na to, jak je široká postranní ulička, jak vyřešit Martinův problém s tiskem a jestli jí Falafel nesežral oběd, který nechala zcela nechráněný v tašce u svého stolu.

Konečně Jeremymu zazvonil telefon a on po něm chňapl. „Harvey!" zahlaholil. „Vydrž momentík, kamaráde." Zakryl sluchátko dlaní a smutně se pousmál na Justine. „Pokračování příště."

Justine vykročila do chodby. Podle rámusu ihned poznala, že Radoslaw nečekal, až jeho vzkaz předá Romě.

A křičel i Martin. „*Jus-tine!* Potřebuju něco vytisknout! Ještě letos!“

Justine se podívala na hodinky. Falafel už měl zpoždění.

Ze dveří své kanceláře se vyklonila Barbel, s pěstěným obočím svraštělým obavou. „Kde jsou moje makronky?“ zeptala se a Justine jí nemohla nabídnout nic víc než chabý úsměv.

♓

Než Justine toho večera dokončila všechnu práci, bylo půl sedmé. Vlasy jí padaly ve zplihlých vlnách kolem tváře, pleť měla vysušenou a její šaty – díky poruchové tiskárně – teď zdobil stříkanec inkoustu. A navíc měla hlad, protože Falafel její kuřecí kari v tortille sice nesežral, ale rozžvýkal ho dost na to, aby se už nedalo jíst, a dojít si pro jiný oběd neměla čas.

Když pak procházela pod mozaikovou hvězdou na sloupku u branky, dopáleně se po ní podívala.

„Paprsky inspirace,“ zabručela a svižně vykročila na Rennie Street.

Prošla tři bloky a pak odbočila doleva do Dufrene Street, kde před Kurtizánou a flamendrem postávaly hloučky lidí, kteří si sem po práci zašli na skleničku. Justine přešla na druhou stranu a právě se chystala projít východní branou Alexandria Parku, když se zarazila, otočila a ohlédla se na druhou stranu silnice k řadě zrekonstruovaných skladištních budov, v nichž teď sídlilo místní tržiště.

Těžko říci, co ji k tomu právě v tu chvíli přimělo. Snad na ni zapůsobilo Slunce ze svého postavení ve znamení Ryb, anebo za nitky jejího vědomí zatahaly Měsíc s Venuší, usazené ve svém hnízdečku ve Vodnáři. Nebo k ní možná dolehla ozvěna Jupitera, který se zrovna s hřmotem valil znamením Panny. Anebo ji jenom podvědomí nenápadně upozornilo na to, že existuje

způsob, jak oddálit onen nevyhnutelný okamžik, kdy vstoupí do svého prázdného bytu, nachystá si další epizodu *Emmy* z produkce BBC a přitom zauvažuje, že by mohla zavolat své nejlepší kamarádce Taře, ale místo toho se svalí na gauč s talířem opečených toustů.

Justine stála na samém okraji chodníku a uvažovala. Je ještě čas? Tržnice zavírá až v sedm. Podívala se na hodinky. Ano, čas by byl.

Nakoukla do své proutěné kabelky, kterou si nesla zavěšenou na ruce, a s potěšením zjistila, že její černá fixka je na svém místě, ve své zvláštní přihrádce jako obvykle. A tak si nasadila sluneční brýle, které měla ve vlasech, a vykročila.

Tržnice Alexandria Park byla místem, kam Justine jen zřídka chodila nakupovat jídlo. Mnohem častěji vcházela do jejího chladivého prostoru s vysokými stropy s podobným očekáváním, s jakým vstupujeme do galerie. Ráda se zastavovala u květináře, kde byly ve velkých zavařovačkách vystavené pugéty zvláštních a exotických květin, a procházela kolem prodavače ryb, aby se pokochala pohledem na mořské tvory vyrovnané na poduškách ze sekaného ledu.

Tentokrát prošla kolem květináře, řezníka a pekaře a zamířila ke stánku s ovocem a zeleninou. Přikradla se k dřevěné bedýnce plné vodních melounů, nadzvedla si brýle a pátravě se zadívala k avokádům. A hned ji uviděla, usazenou na plastové tyčce nad ovocem. Tu zpropadenou ceduli.

ADVOKÁDA.

Copak se ten chlap nikdy nepoučí? Tenhle ovocnář byl člověk na svém místě. Ne, byl to někdo, koho by jinde byla věčná škoda. Uměl vyrovnat granátová jablka tak, že vypadala jako korunní klenoty nějakého exotického národa z předaleké země. Uměl vybrat dokonalá jablka a udržet grepy orose-

né, takže vypadaly celý den čerstvě a lákavě. Proto nedávalo smysl, aby zároveň tvrdohlavě a neústupně trval na té gramatické chybě. On si ale nedal říct. Týden co týden Justine jeho chybu opravovala a prodavač na to reagoval tím, že opravené cedule vyhazoval a znovu a znovu je nahrazoval další upoutávkou na ADVOKÁDA. Byla to provokace. Justine byla nicméně odhodlaná svůj boj nevzdat.

Počkala, až bude mít pomocník za pultem napilno, a pak vytasila svoji fixu. A bleskurychle přeškrtla přebytečné D. Ták. Tohle je lepší.

Když se svět znovu napravil, Justine se obrátila na patě a chystala se prchnout z tržnice zpátky na Dufrene Street. Udělala ale jen několik kroků a vrazila do obří ryby.

Těžko posoudit, o jakou rybu se to vlastně jednalo. Byla stříbřitě šedá a tlamu jí lemoval proužek světle růžové. Oči měla obrovské, žluté a vypouklé jako namalované půlky ping-pongových míčků. Těsně za hlavou jí začínala tuhá hřbetní ploutev, která ve špičatých výstupcích kopírovala celou páteř. Místo hrudních ploutví měla velké stříbrné rukavice a teď na Justine promluvila tázavým: „Co to děláš?“

Justine se užuž chtěla začít bránit, když vtom zaregistrovala lidskou tvář v oválném otvoru stříbřitě šedé látky.

„Nick Jordan?“ vydechla nevěřícně.

„No to mě podrž. *Justine*?“

„Ahoj!“

„Ahoj.“

„Páni. Ty ses vůbec nezměnil,“ prohlásila Justine ohromeně a široce se usmála.

Nick udělal pochybovačný obličej a sklonil oči ke svému rybímu oblečku. „Tak dík.“

„Jak je to dlouho?“

„Roky," odpověděl Nick, a jak pokyvoval hlavou, stříbrné lamé jeho oblečku se celé rozvlnilo.

„Jedenáct? Dvanáct?" odhadovala Justine.

„Tak dlouho to přece být nemůže," namítl Nick.

Ale bylo. Přesněji dvanáct let, jeden měsíc a tři týdny. To věděla Justine s jistotou.

♓

Někde ve staré krabici od bot nebo možná v albu ležely fotografie Justine Carmichaelové coby pár týdnů starého miminka, růžové a droboučké jako z kůže stažený králík, jak spočívá na koberci vedle desetiměsíčního Nicholase Jordana, který v porovnání s ní vypadal jako zápasník sumo navlečený v dupačkách s obrázkem medvídka Pú.

Jako batolata se Justine s Nickem v jeslích na pískovišti mohli podělit nejen o Brumíka, ale také o zkušenosti s tím, když vás z trůnu sesadí mladší sourozenci. V tomto ohledu měla Justine větší štěstí než Nick. Její rodiče zplodili na druhý pokus chlapečka – Austina – a tím to haslo. Zato Jo s Markem si po narození Nickova mladšího brášky Jimmyho řekli, že to zkusí ještě jednou a třeba se jim povede holčička. A tak přišla na svět Piper.

Když Justine s Nickem postoupili ze školky na edenvaleskou základní, Nick procházel opičí fází, což znamenalo, že odmítal chodit do školy v čemkoli jiném než v plyšovém kostýmu lemura, a to dokonce i v létě. Justine vedle něj věrně sedávala na žíněnce každé dopoledne při čtení pohádky, zatímco cumlal pruhovaný lemuří ocas, a po obědě mu pomáhala očistit ze srsti kousky mulčovací kůry, které se na něj nachytaly na hřišti.

V prvních letech školy si Nick zvykl hrát o přestávkách fotbal, zatímco Justine lezla po stromech a občas se přidala k nějaké hol-

čičí hře, která obvykle spočívala v tom, že někdo ležel na zemi, kvílel a předstíral, že je miminko. Mimo školu ale Nick s Justine trávili společnou hrou celé dlouhé hodiny, které jejich matky proklábosily nad čajem nebo sklenkou vína, a dobře věděli, že když na ně Jo nebo Mandy tu a tam zavolaly „za pět minut jdeme domů!“, nemuseli tomu vůbec věnovat pozornost. Justine věděla, kde ve spíži Jordanových najde polomáčené sušenky, a Nick měl u Carmichaelových svůj vlastní kartáček.

Kdysi existovala videokazeta, na níž byli oba zachycení v sedmi letech: Nick mlátil do nylonových strun staré kytary a Justine, v brýlích s obroučkami ve tvaru srdíček, zpívala do mikrofonu z dětské soupravy na karaoke. Nejprve zahráli *Big Yellow Taxi*, což nebylo zlé, pak *Yellow Submarine*, což ušlo, a nakonec spustili nevinně koketní verzi *Voules-Vouz* od ABBY. Někdy uprostřed písničky si Justine s Nickem uvědomili, že publikum, složené z jejich rodičů, se hystericky směje. Jim. Trvalo ještě pěkných pár let, než Justine pochopila, co přesně název té písně znamená. Toho večera, kdy s Nickem uspořádali koncert v obýváku, ovšem nepotřebovala znát žádné podrobnosti na to, aby poznala, že jsou rodičům pro legraci.

Pro Nicka to byl naopak objevný zážitek. Krátce nato se přihlásil do své první divadelní soutěže v Eden Valley, jen aby došel k opojnému zjištění, že umění může být stejně krvavý a nemilosrdný sport jako fotbal. A začal sbírat trofeje.

Poté, co ho Justine trumfla tím, že se objevila v celostátní televizi během své slavné soutěže v hláskování, s ní Nick nepromluvil celé tři dny. Čtvrtý den už si nicméně nedokázal pomoct a musel svého trucování nechat, aby mohl praštit Jaspera Bellamyho, který o Justine prohlašoval, že je šprtka. A od té doby bylo mezi našimi dvěma starými přáteli zase všechno jako dřív.

Když ale Justine bylo deset a Nickovi skoro jedenáct, všechno se změnilo. Mark Jordan přijal práci na opačném konci země, a tak Jordanovi prodali dům a odstěhovali se z města. Všichni byli samozřejmě odhodlaní zůstat v kontaktu, ale večerní telefonáty mezi Mandy a Jo postupně řídly a korespondence se scvrkla na obligátní vánoční dopis vložený do přání s obrázkem Santa Clause v plavkách na pláži.

Přesto se rodiny tak úplně neodcizily. Setkaly se například onoho prodlouženého víkendu na Den Austrálie v lednu toho roku, kdy Nick a Justine měli oslavit své patnáctiny. Carmichaelovi se vydali na západ a Jordanovi na východ a sešli se v půli cesty v rozpáleném přímořském letovisku v Jižní Austrálii. Justine strávila celou dusnou jízdu autem tím, že si v hlavě přehrávala dojemnou scénu, v níž se znovu shledá s nejlepším kamarádem z dětství, ale pak, jakmile ho uviděla, zkoprněla jako vyděšená kočka, když se před ní objeví pes.

Okamžitě poznala, že už před sebou nemá toho mírně praštěného kluka, jak ho znávala, ale mladého muže, a navíc až nemožně pohledného – jednoho z těch, o kterých už sama moc dobře věděla, že je lepší se jim vyhnout, pokud nechcete zažít ponižující muka odmítnutí. A tak se celou sobotu i celou neděli tvářila otráveně a nepřístupně, na walkmanu donekonečna omílala kompilaci nejnovějších australských hitů *So Fresh*, kterou dostala k Vánocům, a všechny dohánělа k zuřivosti tím, že se zamykala v koupelně, aby měla dostatek soukromí na své nicnedělání a zkoušení různých náušnic a očních stínů. A Nick si s ní v samotářství vůbec nezadal. Chodil na dlouhé hodiny běhat na pláž anebo se poflakoval u bazénu.

A pak, v neděli večer, už toho jejich rodiče měli dost, a tak nekompromisně zaveleli a své rozmrzelé, odmlouvající ratolesti vytáhli na pláž na pouť. Možná to způsobila nostalgická vůně

párků na špejli a cukrové vaty, že se z nich konečně znovu staly děti, jimiž zatím stále ještě byli. Anebo je z rozpaků vytřepaly srážky autíček na autodromu. Tak či onak skončili pozdě večer sami na pláži, kde jim společnost dělalo jen dunění disko hudby z poutě.

Následujícího rána byla Justine ještě v posteli, když se Jordanovi přišli všichni najednou rozloučit. Přes tenké zdi letní chatky slyšela všechno – křik Aussieho a Jimmyho, jak si spolu hráli, Pipeřin vřískot, protože ji nechtěli vzít mezi sebe, hlasy Mandy a Jo, stoupající a klesající jako stupnice hrané na housle, hlasy Drewa a Marka jako doprovodné basy.

Slyšela matku říkat: „Určitě za chvilku vstane, Nicku. Nenechala by vás odjet bez rozloučení."

Ale když Mandy přišla do ložnice a sáhla na horní palandu, aby dceři zatřásla ramenem, Justine se jen zavrtala ještě hlouběji pod přikrývku. Samým studem by se nejraději propadla. Byla si totiž jistá, že všichni uvidí, jak má rty celé oteklé od všeho toho líbání a tváře odřené doruda od řídkého strniště na Nickově bradě. A co hůř, že na ní poznají to, co cítila uvnitř: něco nového a znepokojivého, opojného a podivného. Něco, co v ní pukalo jako pestrobarevná zrníčka popcornu, která už nikdy nedokáže zmáčknout do původní velikosti.

♓

Nejspíš si na to ani nepamatuje, říkal jí vlastní mozek. A pak to ještě mnohokrát zopakoval pro případ, že ho poprvé neslyšela.

Mozek: *Nejspíš si na to ani nepamatuje.*

Justine: *Můžeš už mlčet?*

Mozek: *Proč by si to pamatoval? Tys o tom do deníku napsala skoro román, a on to nejspíš pustil z hlavy, jen co přijel domů.*

Ale zatímco Justine vedla tento tichý rozhovor se svým mozkem, dokázala udržovat i zdvořilou společenskou konverzaci.

„A jak se má tvoje máma?“ zajímala se.

„Pořád stejně,“ odpověděl Nick. „Vůbec nestárne.“

„To je mi jasné.“ Justine si představila půvabnou Jo s širokým zářivým úsměvem a dlouhými hnědými vlasy, které vždycky voněly po karamelu. Jo byla Justinina první kadeřnice. Pokaždé si ji posadila na kuchyňskou linku a podplácela ji sušenkami, aby se nevrtěla, až jí bude stříhat ofinu. „Vlnečky“ – takhle Jo říkala Justininým nepředvídatelným, na počasí citlivým loknám, které se někdy natočily do hustých prstýnků a jindy natáhly do dlouhých vln. Byla to právě Jo, která Mandy přemluvila, ať dovolí sedmileté Justine dívat se na *Hvězdné války*, ačkoli byly hodnocené jako film nevhodný pro děti. A Jo se Justine zastala, když o své třídní prohlásila, že je to kráva. Justine tehdy zaslechla, jak Jo říká její matce: „Nebuď na ni takový ras, Mands. Musíš uznat, že to trefila.“

„A Jimmy?“ zeptala se teď Nicka.

„Nebudeš věřit, ale je z něj stepař. To Piper se potatila.“

„Vážně?“

„Hraje v národní lize jako krajní obránce. Je z ní hora svalů – teď už bych si na ni netroufl. A co vaši?“ zeptal se Nick.

„Pořád v Edenvale.“

„Neříkej mi, že tvoje máma pořád pracuje jako rosnička?“

„To ne, teď vede místní zastupitelstvo. Měl bys ji vidět, poroučet ostatním je něco pro ni. Táta už je ale v důchodu. Koupil si malou cessnu, ale stejně v ní jen kontroluje úrodu. Zvyk je železná košile.“

„A co ty? Žiješ někde tady?“

„Na druhé straně parku. Babička nechala svůj starý městský byt tátovi. A ty?“

„Teď zrovna nemám stálou adresu, ale tady se mi líbí. Myslím, že tady jsem doma."

Justine přelétla kritickým pohledem jeho rybí kostým. „A co znamená tohle? Lákáš lidi na… ryby?"

„Vlastně na ústřice," upřesnil a ohlédl se k pultům s ledem. „Je to reklamní kampaň, mám to jen na pár dní. Chodím kolem a říkám věci jako: *Najděte si svoji perlu. Hej, chlape, dejte francouzáka mořské panně, nedělejte, že nechcete.*"

Justine sykla. „Slyšela jsem, žes šel na herectví."

Nick jí vysvětlil, jak obtížné je uživit se jako herec, a proto musí svůj nepravidelný plat přiživovat z melouchů jako barista, číšník, doručovatel katalogů, učitel herectví na letních táborech nebo zedník.

„To je mnohem náročnější než být ryba," podotkl, „ale ne tak ponižující. A co ty? Co děláš? Dohlížíš na to, aby na popiskách ovoce a zeleniny nebyly gramatické chyby? Takhle končí vítězové soutěží v hláskování?"

Pamatuje se na soutěž v hláskování, upozornila Justine svůj mozek s notnou dávkou samolibosti.

„Pracuju v *Hvězdě Alexandria Parku*."

„Ty píšeš pro *Hvězdu*? Já *Hvězdu* miluju! Mohl jsem číst něco od tebe?"

„No, zatím jsem moc –" začala Justine. „Jsem jen…"

Justine hledala ta správná slova, ale než je našla, Nick řekl: „Poslyš, připadám si trochu divně, že tenhle rozhovor vedu v rybím kostýmu. Ale za deset minut končím. Mohli bychom, tedy pokud máš čas… mohli bychom si koupit rybu s hranolky a sednout si v parku? Probrat všechny novinky? Ale do ničeho tě nenutím – jen pokud nemáš něco jiného nebo tak."

Justine měla hlad jako vlk a na rybu s hranolky se jí sbíha-

ly sliny. Přesto se dokázala na okamžik zarazit. Naklonit hlavu a ukázat, že nad tím přemýšlí.

„Jestli se ti to nehodí, nebo…“

Usmála se.

„Nic jiného nemám.“

♓

Svěží podvečerní vítr zvedl mexickou vlnu v korunách prastarých stromů Alexandria Parku, když Justine s Nickem prošli mezi kovanými sloupy východní brány. Nick jednou rukou tlačil staré kolo, a přestože na sobě už neměl rybí kostým, pach moře se mu stále lepil na šortky, tričko s obrázkem z *Maxe a maxipříšerek* i na kůži.

Po cestičkách v parku dupali večerní běžci a po trávě se za míčkem honili malí psíci s luxusními obojky. Nick vybral místo na mírně se svažujícím břehu, odkud byl výhled na město a kde se tráva ve světle klesajícího slunce barvila dorezava. Opřel kolo o truhlík plný kadeřavých hlaviček kapust a natáhl se na trávník. Opřel se o loket, bez cirátů roztrhl bílý obal jídla a nabral si hrst horkých hranolků.

„Promiň, já vím, že to nevypadá moc kultivovaně. Ale rybu s hranolky jsem neměl už *roky*,“ omlouval se s plnou pusou.

Justine si sedla naproti němu, vzala si hranolek a kousek si z něj ukousla. Umírala hlady a hranolek byl přímo božský – křupavý a zlatavý navrchu a běloučký a nadýchaný uvnitř.

Nick se chystal na svou druhou hrst hranolek, když poznamenal: „Tak *Hvězda*, jo? Jak se ti tam pracuje? O čem jsi psala naposledy?“

Justine si povzdychla. „Žádné velké články zatím nemám. V tuhle chvíli jsem jen poslíček.“

„Není to jako…?“

„Ano, přesně tak. Oficiálně jsem poskok. Doufala jsem, že touhle dobou už budu mít nějakou skutečnou práci, ale…“

„Když mluvíme o *Hvězdě*, nemělo by už teď někdy vyjít nové číslo?“

„Od zítřka k dostání v obchodech,“ zarecitovala Justine reklamním hlasem. „Ale někdy je možné dostat se k ní dřív.“

Ukázala na svou tašku, z níž čouhal zbrusu nový srolovaný časopis. Nick vykulil oči v nefalšovaném dětském úžasu.

„Můžu?“ zeptal se.

„Poslu si.“

Roztržitě si otřel mastné prsty do trička a pak sáhl po časopisu. Otevřel ho odzadu a rychle prolistoval stránkami, až se zarazil – a vcelku neomylně, všimla si Justine – u horoskopů. S úsměvem si vybavila jeho někdejší posedlost horoskopy; myslela si, že ho časem omrzí, stejně jako jeho lemuří kostým.

Je to zvláštní, uvažovala Justine. Na jedné straně se s Nickem cítila naprosto uvolněná, jako by se znali odjakživa. Což ostatně byla pravda. A na druhé straně pro ni byl v podstatě cizí. Byl možná o malinko vyšší, než si pamatovala, a jen o trochu míň hubený. Ale jeho obličej. Jeho obličej byl jiný. *V čem*? ptala se sama sebe, jako by v ruce držela pero a měla za úkol zachytit všechny drobné rozdíly v tomhle novém, starším Nicku Jordanovi.

Nejprve jí na mysli vytanula babuška. Možná že dívat se na tohohle Nicka bylo jako vidět tu největší panenku z celé sady, i když lépe znáte tu o něco menší a trochu jinou, která se skrývá pod ní. Ne, zavrhla Justine tuhle představu. Takhle to není. Spíš jako by se starší Nick protlačil na povrch skrz toho mladšího – čelist, lícní kosti i obočí měl teď výraznější a hranatější. Oči měl stále široko posazené a modré, rysy uvolněné a výmluvné, úsměv pořád tak trochu nakřivo.

Veškerou pozornost teď upíral na horoskop a tmavé obočí se mu krabatilo soustředěním. Když dočetl, zavřel časopis a poklepal prsty na zadní stranu. Vypadal zmatený a lehce potřásl hlavou, jako by si potřeboval vyčistit hlavu.

„Jaký je?" zeptal se Justine.

Justine se nechápavě zamračila. „Kdo?"

„Leo Thornbury," odpověděl Nick, jako by to bylo naprosto evidentní.

Justine trvalo několik vteřin, než pochopila. Při čtení *Hvězdy* často přeskakovala stálé rubriky, které jí připadaly zbytečné. Třeba tu o zahradničení. Nebo horoskopy. Které psal údajně význačný astrolog Leo Thornbury.

O Leovi Thornburym věděla Justine pouze tři věci. Zaprvé to, jak vypadá na černobílé fotografii v záhlaví svého sloupku, která nebyla snad nikdy aktualizována. Na té byl muž s hřívou stříbrných vlasů a výrazným obočím nad hluboko posazenýma očima, který – jak kdysi usoudila – vypadal jako něco mezi Georgem Clooneym a Frankensteinovou příšerou. Také věděla, že ve svých horoskopech s oblibou cituje slavné autory, filozofy a jiné chytré hlavy. A tou třetí a poslední věcí, kterou o něm věděla, bylo, že je to vyhlášený samotář.

„Nikdy jsem se s ním nesetkala," odpověděla. „A myslím, že ani nikdo jiný z redakce."

„Cože? *Nikdy?* Vůbec nikdo z vás?"

„No, možná Jeremy ano. Kdysi. To je náš šéfredaktor. Ale zbytek ne. Leo Thornbury nechodí ani na vánoční večírek. A to je na tom to nejpodezřelejší. Jídlo na vánočním večírku *Hvězdy* je tak vynikající, že dokonce i naše sloupkařka přes zahradničení jednou ročně překoná svou sociální fobii. Leo prý žije na nějakém ostrově, ale kde přesně, to asi nemáme vědět."

„Ale co telefon? Někdo s ním přece musí aspoň mluvit."

„Těžko," zapochybovala Justine. „Aspoň mi o tom nikdo neříkal. Abych byla upřímná, nejsem si jistá, jestli je vůbec… skutečný. Možná že Leo Thornbury není člověk, ale stroj. Počítač zastrčený někde stranou, co chrlí náhodné fráze."

„Cyniku."

„Já že jsem cynik? Myslela jsem, že jsem Střelec."

Nick se na okamžik zamyslel. „To taky jsi. Narozená čtyřiadvacátého listopadu," řekl pak.

Pamatuje si moje narozeniny. *Pamatuje* si moje narozeniny. *Hej, slyšel jsi to?* řekla Justine svému mozku ještě o poznání samoliběji než předtím. *Pamatuje si moje narozeniny.* Ucítila, jak se jí po krku a tvářích rozlévá ruměnec, a byla vděčná, že denní světlo zesláblo, a Nick tak nepozná, že se před ním červená.

Nick znovu prolistoval *Hvězdu* na stránku s horoskopy. V houstnoucím šeru se mu četlo obtížněji. Pak ale jako by někdo stiskl jakýsi neviditelný vypínač a kolem se rozzářila světla Alexandria Parku – koule z mléčného skla zavěšené vysoko nad cestičkami na kovových sloupech.

„Á, děkuju," pochvaloval si Nick. „Tak kde to máme, kde to máme? Váhy, Štír… Střelec. To je ono. *Zhluboka se nadechněte, milí lukostřelci. Saturn ve vašem znamení bude v tomto roce dál otřásat samými základy vašich přesvědčení; v tomto měsíci se připravte na řadu menších zemětřesení. Konec března bude přát postupu v kariéře, ale je pravděpodobné, že změny na pracovišti zůstanou tématem i v následujících měsících.*"

Nick se podíval na Justine a pokýval hlavou, jako by jí gratuloval k nějakému úspěchu.

„A co?" optala se.

„No, to je dobré, ne? Řekl bych, že dost dobré."

Justine se ušklíbla. „Saturn bude otřásat základy vašich přesvědčení… Co to má vůbec znamenat?"

„Ale ne, já myslel ten postup v práci. Změny na pracovišti."

„V *Hvězdě* se nic nemění. Nikdy. Největší změna bude, až Jeremy přijde do práce v kravatě."

„Leo ale říká, že se něco změní. A Leo ví všechno," prohlásil Nick, a přestože se přitom sebeironicky pousmál, Justine měla zřetelný dojem, že to myslí přinejmenším zčásti vážně.

„A jaká moudra má Leo pro tebe?"

„No, vlastně si nejsem jistý, co se tím snaží říct," přiznal Nick. „Píše tu: *Vodnář. ‚Jak děsivé stvoření je lidská bytost', napsal John Steinbeck, ‚hromada měřičů, číselníků a počitadel, a my z nich dokážeme přečíst jen zlomek, a ještě nepřesně'. Pro vodonoše je to měsíc přehodnocování, v němž poznáte, že tajemné jsou nejen vnitřní pochody ostatních, ale i cesty, jimiž se ubírá vaše vlastní já. V tichých okamžicích bdělosti možná s překvapením zjistíte, co váš skutečně motivuje.* Co to podle tebe znamená?"

Justine pokrčila rameny. „Hmm… Že Leův generátor citátů dospěl k písmenu S jako Steinbeck."

„Ale co myslíš, že to znamená pro můj život?" zeptal se Nick, ale Justine měla pocit, že tahle otázka není tak úplně mířena na ni.

A pak, právě když se chystala spustit krátkou přednášku o tom, jak jsou astrologické předpovědi obecné a jejich umění spočívá ve vymýšlení vět, které sedí prakticky na každého a v jakékoli situaci, poznala, že Nicka něco napadlo: ukázalo se to v jeho tváři jako upozornění na nový e-mail.

„Počkat," řekl.

Pak z kapsy vylovil mobil a Justine sledovala, jak naťukal dotaz do Googlu a rychle procházel zobrazené výsledky.

„Jo, jo, *jo*!" zaradoval se. „Mám to! Už vím, co se mi Leo snaží říct!"

„A co?"

„Mám vzít roli Romea!“

Justine se zamračila. „Romea?“

„Ano, Romea,“ přitakal Nick. „Leo chce, abych hrál Romea.“

„Promiň, ale jak jsi na to přišel?“

„Podle toho citátu!“

„Ten je ze Steinbecka,“ připomněla mu Justine.

„To ano. Ale,“ dodal a důrazně prstem poklepal na displej telefonu. „Ne z *ledajakého* Steinbecka. Je ze *Zimy úzkosti*.“

Justine se zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Promiň, ale nemám tušení, co to znamená.“

„Zima naší *úzkosti*. *Zima* naší úzkosti. Víš přece, odkud to je, nebo ne?“

„Pokud mě paměť neklame… Je to z *Richarda III.*“

„A?“ pobízel ji Nick.

„A co?“

„Kdo napsal *Richarda III.? Shakespeare* napsal *Richarda III.*“ Nick se rozohnil a začínal deklamovat jako na pódiu. „Chápeš? Určitě to chápeš, že ano?“

„No… moc ne.“

„Víš, objevila se jedna možnost. Chystá se inscenace *Romea a Julie*. Dali mi vědět, že jestli mám zájem, role Romea může být moje. Jenže to představení… Není to žádné velké divadlo nebo tak. A jsou to pořád tak trochu ochotníci. Jenže já jsem nikdy Romea nehrál. A režisér už sehnal pár skvělých profesionálních herců do ostatních hlavních rolí. A práce se tak těžko shání.“

„Takže o tu roli stojíš?“ zeptala se Justine.

„Vždycky jsem si ji chtěl zahrát. Ale dostanu za to almužnu. Anebo vůbec nic. Budou nás platit v tantiémách, což většinou znamená, že si můžeme dovolit tak lahev vína na večírek po derniéře.“